

Geland in Blauw,
een beleving op Kreta

Eerste druk, maart 2012

© 2012 Yron

Foto cover: Yron

Corrector: J. Stuurwold

Fotograaf: J. Rodenhuis

ISBN: 978-90-484-2277-7

NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Geland in Blauw

een beleving op Kreta

Yron

Voorwoord

Dit is een boek over een levenservaring op Kreta.

Met liefde en plezier heb ik dit geschreven. Het beoogt geen roman of literair schrijven te zijn maar een ervaring zoals ik deze beleefd heb. Het is geschreven aan de hand van een dagboek waarin wij onze dagelijkse ervaringen verwerkten. Een boek over het land, de mensen en de geweldige natuur van dit eiland.

Ik neem u mee en laten u via onze ogen en hart zien wat een rijkdom het kan opleveren wanneer je een beslissing neemt te gaan wonen en werken in een ander land.

Kreta is volgens de legende geboren uit een vrouw. Goden en Godinnen waken al vele eeuwen, en nog steeds, over dit eiland.

Zij hebben geschiedenis gemaakt en tezamen met hen maakten ook wij opnieuw geschiedenis.

Veel leesplezier,

De schrijfster

Na een pittige voorbereiding hebben wij de knoop doorgehakt, de trossen los gegooid, de vleugels uitgespreid. We gaan op het eiland Kreta wonen. Dit mooie eiland in de Middellandse Zee.

Een half jaar geleden zijn wij op vakantie geweest op dit Godinneneiland en hebben besloten dat wij daar wel wilden wonen. Twintig jaar geleden ben ik er ook eens geweest met mijn kinderen en had toen al het sterke gevoel dat ik hier ooit weer naar terug zou keren. Eindelijk is het zover.

De voorbereidingen zijn in volle gang. Paspoorten regelen, de rabiës injectie voor onze vier poezen halen. Ook een chip die met een pistool in hun huid wordt geschoten. Dit is verplicht, anders kunnen zij niet mee en deze vier meiden zijn ons heilig, dus even doorbijten maar.

Inpakken, heel gestructureerd, want de inhoud moest op papier. De dozen moeten worden beplakt met genummerde stickers en zeer goed worden afgesloten. De reis voor onze inboedel duurt in totaal wel veertien dagen.

De kamer werd één grote inpakfabriek. Telkens meten en weer verplaatsen. Het aantal kubieke meters wilde het transportbedrijf weten. Uiteindelijk de laatste telling: hoeveel kuub hebben we. Wacht, de fietsen moeten er nog bij. Wat wij nog niet wisten is dat de fietsen maar eenmaal zijn gebruikt. Je kon niet met de fiets omhoog de bergen in. Maar zij moesten mee.

Naar de gemeente om je uit te schrijven. Nee, u kunt zich niet uit laten schrijven, omdat het huisje waar wij naar toe gingen geen officieel adres had. We hebben het gelaten. We sturen wel een berichtje vanuit Kreta, uit fatsoen.

Afscheid van vele mensen, mijn zoon in Afghanistan dienend voor het volk en vaderland. Vreemd. Het gevoel in een tussengebied te hangen. De inboedel wordt gehaald door een Grieks transportbedrijf. Alles kon mee. Wat we ons niet hadden gerealiseerd was dat de truck zo enorm groot was dat het niet bij ons toenmalige huis kon komen. Met een noodvaart een soort trolley geregeld en alle spullen hiermee naar de truck gebracht.

En weg gaan al onze spullen. Dat geeft ook bevrijding, geen gesjouw en verantwoording meer. Los.

Zwaaien van mensen, tranen in het vliegtuig. O jee, was het een goede beslissing, poezen in de cabine, hebben zij het goed? Uit handen gegeven aan een steward. Los. Koffers en handbagage, zitten in je vliegtuigstoel, vliegtuig gaat, los, los. O, Nederland, los.

Een verleden, een geschiedenis van vele levens in een land. Zo ga je misschien ook weg van de aarde.

Door de lucht met een enorme vaart omhoog. Wat een kracht. Over de vlakke landen naar de bergen. Een leven losgelaten.

Wat is er nu. Alleen de lucht, het vliegtuig, de tranen, elkaars handen ineen, de vreugde voor het nieuwe. We zijn stil en kijken uit ons raampje naar de wolken beneden ons. Eeuwige witte vlaktes. Over de Alpen die net iets boven de wolken uitsteken. Prachtig. Over zee, en daar, ja daar, komt Kreta. Na een fikse landing en eenvoudig vervoer naar de aankomsthal, komen wij aan in het land van Nu.

De geur verwelkomt ons, de zon schijnt en we zijn blij. De temperatuur is beduidend anders. Het is mei en al behoorlijk warm vinden wij.

We wachten op onze bagage en op onze poezen. Onze mooie meiden waren nergens te vinden. Een beklemmend gevoel maakte zich van mij meester. Zijn zij wel op het toestel gezet of staan zij nog op Schiphol. Na veel heen en weer gepraat en zoeken in verschillende kantoortjes en op verschillende plekken, kwam er eindelijk een stewardess van de maatschappij waarmee wij gevlogen hadden. Samen met haar liepen we naar de balie van 'lost and found' in de vertrekhal. Deze hal stond vol met mensen die na een warme vakantie weer richting huis gingen. De stewardess liep dit kantoortje binnen en kwam, na wat leek een eeuwigheid, weer naar buiten met de mededeling dat de poezen daar niet waren. Het kon ook zijn dat de poezen weer waren doorgevlogen naar Kos, of, erger nog, mee terug naar Schiphol. Ik ontplofte met zoveel emotie dat het zeer stil werd in de drukke hal. Totaal stil. Ik begreep dat het zo stil was door mijn uitbarsting maar dat deed me niet.

Ik wilde de poezen. Waar waren zij. Paniek alom. De stewardess had een engelengeduld. We gaan nog eens zoeken. Door verschillende gebouwen, kantoortjes, vragen, kijken. Toch weer terug naar de plaats

waar dieren meestal worden neergezet. En warempel, ineens zag ik vier boxen staan met onze poezen er in. Ze stonden met z'n vieren achter een hek op een kar midden in de zon, voor pampus. De stewardess opende de poort en wij konden ze meenemen, dolgelukkig. We bedanken de vrouw voor haar geduld en hulp. Zij gaf een zucht van verlichting.

De auto in en zo spoedig mogelijk naar onze woonplek. Het Kreta avontuur in.

De poezen waren stil, heel stil. Zij hadden tenslotte voor het eerst van hun leven gevlogen.

Kreta, o Kreta, met haar mystieke bergen. De toppen van sneeuw in de winter en de gouden gloed in de hitte van de zon in de zomer. Een land met vele achtergronden en historie.

De grote reuzen die het eiland kracht geven, bescherming bieden en schaduw voor als het erg heet word. Zeker als het rondom veertig graden is, dan kun je echt niet meer in de zon. Hier moet je je aan

overgeven. Dit geeft ook een bepaalde rust en structuur. Van twaalf uur tot zes uur is het rust en is het warm, erg warm. Wij kwamen uit in het authentieke bergdorp Schinokapsala, daar waar een Nederlandse vrouw haar kruidenwinkeltje had. Via een oud collega hadden wij haar adres gekregen. Deze vrouw vertelde dat zij al een aantal jaren in dit dorp woonde, en met plezier. Ze had een klein huisje aan de voet van het dorp. Tegenover haar huis op een heuveltje was ons huis. Achteraf gezien en niet geweten was het gewoon een stal, die Nederlanders verbouwd hadden en waar zij driehonderd euro huur per maand voor vroegen. Nog Nederlands gedacht hadden we dit geaccepteerd.

We kwamen aan in mei en het was al erg heet.

Enthousiast als wij zijn, begonnen we met schoonmaken van het huis en zaaiden met veel liefde de zaden die wij uit Nederland hadden meegenomen. Er was achthonderd vierkante meter grond rondom het huis. Hier stonden al wat rozen, oleanders, olijven en een mooie vijgenboom. Onder deze vijg werd een meditatieplekje gemaakt.

We zagen dat er weinig zaad opkwam en we realiseerden ons dat zij waarschijnlijk nog dusdanig Hollands waren dat zij de hitte van de zon nog niet konden verdragen. Uit deze ervaring leerden we dat we eerder in het jaar moeten zaaien. In de maanden juni en juli viel er veel te ontdekken van het eiland, wat betreft de flora en fauna, evenals de bevolking en hun cultuur.

Nu ons huisje schoon en ingericht is en de grond bewerkt komen we tot rust. Stap voor stap gaan we de omgeving verkennen.

Iets verderop van ons huis stond een niet afgebouwde kerk, die wij de naam 'Tempel' gaven. Deze kerk was niet afgebouwd omdat het geld op was, zo vernamen wij later. Ook stond er zo verschrikkelijk veel wind dat het bijna gevaarlijk was voor kerkgangers om naar binnen te gaan.

De postbode kwam iedere morgen tussen tien en elf uur de post bezorgen. Wij hadden geen brievenbus dus maakten we er een van een oude olijfton en zetten deze onder aan de heuvel, want hij kwam de heuvel niet op, maar bezorgde alleen aan de doorgaande weg. Zij